

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZATMĚNÍ SLUNCE

Erin Hunterová

Albatros

Kočí válečníci: Síla tří (4) Zatmění slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

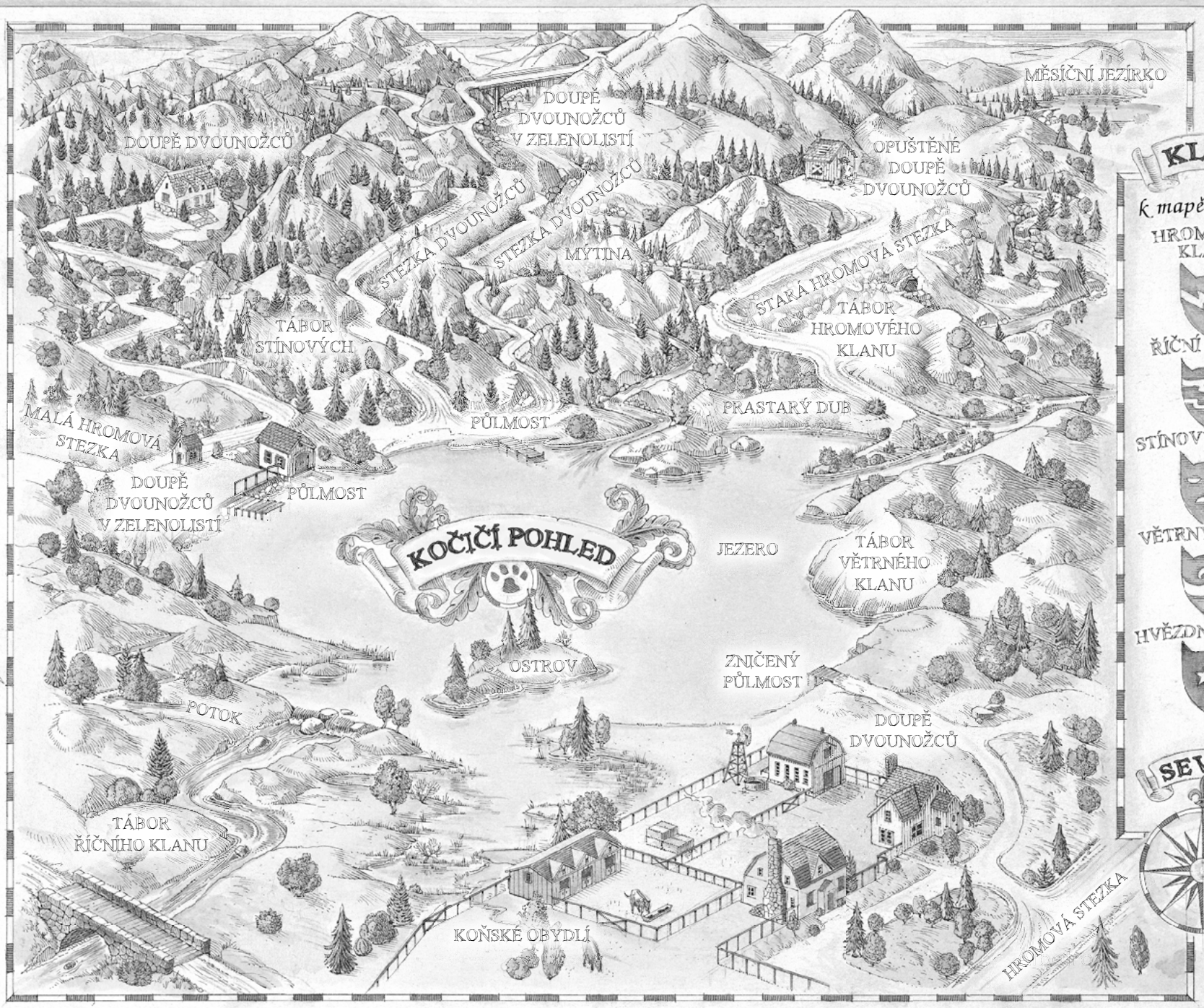
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočí válečníci: Síla tří (4) – Zatmění slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOČIČÍ POHLED

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Zvláštní poděkování patří Kate Cary

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZATMĚNÍ SLUNCE

Erin Hunterová

Albatros

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými očima

SOJKOTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

(KOCOURE A KOČKY BEZ KOŤAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

LIŠKOTLAPKA – učedník

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

MEDOTLAPKA – učednice

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

POPELOTLAPKA – učednice

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

CESMÍNTLAPKA – učednice

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

MAKOTLAPKA – učednice

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima

LVÍČKOTLAPKA – učedník

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a jantarovýma očima

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenýma očima

LEDOTLAPKA – učednice

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

ŠEDÝ PRUH – šedý kocour s dlouhou srstí

BOBULÁK – krémově zbarvený kocour

LÍSKOCHVOSTKA – malá šedobílá kočka

MYŠOVOUS – šedobílý kocour

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,
KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

POPELOTLAPKA – šedá mourka

MEDOTLAPKA – světle hnědá mourovatá kočička

MAKOTLAPKA – žlutohnědá kočička

LVÍČKOTLAPKA – zlatý mourek s jantarovými očima

CESMÍNTLAPKA – černá kočička se zelenými očima

SOJKOTLAPKA – šedý mourek s modrými očima

LIŠKOTLAPKA – načervenalý mourek

LEDOTLAPKA – bílá kočička

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí, matka Pavoukových koťat: Růžičky (tmavě krémová kočička) a Žabáčka (černobílý kocourek)

MÍLA – stříbřitá mourka, bývalá domácí kočka, která čeká koťata se Šedým pruhem

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

VRAŇÁK – černobílý kocour

OLIVOTLAPKA – učedník

STRÁPINA – mourovatá kočka s dlouhou srstí, zježenou na všechny strany

KRYSOJIZVÁK – černý kocour s dlouhou jizvou přes záda

REJSKOTLAPKA – učednice

HADÍOCAS – tmavě hnědý kocour s mourovatě pruhovaným ocasem

SPÁLOTLAPKA – učedník

BĚLOVODA – bílá kočka s dlouhou srstí, slepá na jedno oko

RUDOTLAPKA – učedník

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

VŘESOTLAPKA – učednice (světle hnědá mourka s modrými očima)

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

VÁNKOTLAPKA – učedník (černý kocourek s jantarovými očima)

NOČNICE – černá kočka

LASÍČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

LISTOOCAS – tmavý mourek s jantarovými očima

RANNÍ ROSA – skvrnitá šedá mourka

VRBODRÁPKA – šedá kočka

MRAVENČÁK – hnědý kocour s jedním černým uchem

ŽHAVOUN – šedý kocour s dvěma tmavými tlapkami

SLUNOTLAPKA – učednice

MATKY

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima, matka Bodlinky, Ostříčky a Vlastovičky

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOCAS – tmavě šedý mourek

KVĚTINA – světle šedá kočka

SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka

MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour

MÁTOCHLUP – světle šedý mourek

KOPŘIVOTLAPKA – učedník

VYDŘINA – tmavě hnědá kočka

BOROVÍČKA – mourka s velmi krátkými chlupy

ČERVENKOTLAPKA – učedník

LIJÁK – strakatý šedomodrý kocour

ŠEROUŠKA – hnědá mourka

MĚĎOTLAPKA – učednice

MATKY

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka, matka Kýcháčka a Slézínka

LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima, matka Broučínka,
Osteníčka, Okvětníčky a Trávníčka

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

KMEN TEKOUČÍ VODY

LOVCI KOŘISTI

(KOCOUŘI A KOČKY OBSTARÁVAJÍCÍ POTRAVU)

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBKY (ŘÍČKA) – hnědá mourka

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovýma očima, původně z Říčního klanu

KOČKY,

KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

SOL – hnědožlutý kocour s dlouhou srstí a světle žlutýma očima

ÚVOD

Les se třpytil v jasném slunečním svitu a v podrostu šramotila kořist. Pod jasanem se protahoval černý kocour a bříško mu ozařovaly sluneční paprsky pronikající větvíčkami. S vrněním si olízl hruď a spokojeně složil packy.

Najednou se z keře vyřítila žlutohnědá kočka a proběhla kolem něj. Kocour se přetočil na bok a zavolal za ní: „Myš?“

„Bude z ní úlovek!“ odpověděla mu žlutohnědá kočka. Vrhla se do kapradí a zmizela v zeleni, ze které už šlehal jen její ocas s bílou špičkou.

Za kapradím se lesní půda svažovala na travnatou paseku. Dole si tmavě šedá kočka hryzala klíště u kořene ocasu. Zamručela, když za tlustého brouka zatahla, ale pak se zarazila a vzhledla ke svahu. Kapradí na vrcholku se chvělo.

„Mám tě!“ rozeznělo se vítězoslavné mňouknutí; pak se kapradí opět zatřásl, tentokrát zběsileji než předtím, a vyskočila z něj žlutohnědá kočka s myší v tlamičce. Všimla si šedé kočky a zamrkala na ni. „Ahoj, Žlutozubko!“

„Dobré ráno, Tečko,“ odpověděla Žlutozubka. „Je to skvělý den pro lov.“

„Tady se loví skvěle vždy.“ Tečka s trhnutím hlavy odhodila úlovek dolů k Žlutozubce a pak se za ní rozběhla.

Žlutozubka si ke kořisti přičichla a ucukla. Packou si přejela přes svůj široký plochý čumák, když jí po něm přeběhl stín blechy. „Myslela jsem, že na tomto lovišti blechy nebudou!“

„Nejspíš sis je přinesla s sebou.“ Tečka se s přimhouřenýma očima zahleděla na Žlutozubčinu zacuchanou srst. „Kdy se naučíš pořádně si umývat kožíšek?“ Naklonila se kupředu a začala Žlutozubce olizovat zacuchanou srst na rameni.

„Až si ty budeš hledět sama sebe, ne ostatních,“ zamumlala Žlutozubka.

Z vrcholku svahu se ozval hlas: „To se nestane asi nikdy.“

Tečka vzhledla. Z kopce k nim přibíhal bílý kocour. „Bílý vichře!“ zavrňela. „Je s tebou i Modrá hvězda?“

„Ještě před chvílí byla.“

„Pořád tu jsem!“ Modrá hvězda vyběhla zpoza stromů a upalovala za Bílým vichrem. „Udržela bych s tebou krok, kdyby mě nezastavil Vysoký měsíc.“

„Co chtěl?“ zeptala se Tečka.

„Stěžoval si, jako obvykle.“ Modrá hvězda pohlédla na Žlutozubčin blechami pokousaný čumáček a ušklíbala se. „To je smůla,“ soucítily s ní. „Nevěděla jsem, že jsou tu blechy.“ Tečka pobaveně zavrňela a špičkou ocasu plácla Žlutozubku přes rameno.

„Vysoký měsíc?“ vyběhla Žlutozubka Modrou hvězdu a setřásla ze sebe Teččin ocas.

„Má starost o ta kořata,“ vysvětlila Modrá hvězda.

Žlutozubka trhla ocasem. „O Cesmíntlapku, Lvíčkotlapku a Sojkotlapku?“

„O koho jiného?“ povzdechla si Modrá hvězda. „To proroctví se mu dostalo pod kůži jako klíště.“

„Ale jejich výcvik jde dobře,“ podotkla Tečka. „Zdá se, že každý z nich konečně nachází svou cestu.“

„To je pravda.“ Žlutozubka se zahleděla na své packy a tišeji dodala: „Ale je toho tolik, co ještě nevědí.“

„Stále jsou velmi mladí,“ upozornila Modrá hvězda.

Žlutozubka vzhledla. „To neznamená, že je musíme klamat.“

„Myslíš, že by pomohlo, kdyby věděli všechno?“ opáčila Modrá hvězda.

Žlutozubce ztuhla ramena. „Životy zahájené v klamu jsou vždy vedené ve stínu.“

Modrá hvězda se posadila. „Ještě se nemohou dozvědět pravdu. Udržíme to v tajnosti z určitého důvodu – na kterém jsme se všichni shodli, Žlutozubko. Musíme přece dělat to, co je nejlepší pro klan.“

Žlutozubka naklonila hlavu na stranu. „Je to lež. Jak to může být správné?“

„My jsme jim nelhali jako první,“ připomněl jí Bílý víchr.

„Ale nadále skrýváme pravdu,“ dohadovala se Žlutozubka. „Pořád si myslím, že je v jejich životech příliš tajností.“

„Vědí o tom proroctví,“ vložila se do toho Tečka.

Žlutozubka přešlápla. „Proroctví! Kéž by ho nikdy neslyšeli. Kéž bych o něm neslyšela ani já! Někdy si myslím, že by bylo lepší, kdyby žádnou moc neměli.“

Tečka přejela ocasem Žlutozubce po boku. „Víš, že jsme s tím nemohli nic dělat,“ snažila se ji uklidnit. „Jen musíme věřit, že své schopnosti využijí moudře, pro dobro Hromového klanu.“

„Jen pro Hromový klan?“ Bílý vichr vypadal zamyšleně. „Pokud je jejich moc tak obrovská, neměli by ji využít, aby pomohli všem klanům?“

Modrá hvězda vytřeštila oči. „Ta koťata se narodila do Hromového klanu! Jsou vychovávána, aby byla oddaná Hromovým. Proč by někdy měla cítit zodpovědnost k cizímu klanu?“

Žlutozubka přimhouřila na bývalou velitelku Hromových oči, ale neřekla nic.

„Musíme se shodnout, že se na některých věcech neshodneme,“ mňoukl smířlivě Bílý vichr. „Nejdůležitější je, aby ta koťata respektovala a poslouchala své válečnické předky.“

„Ano,“ souhlasila Tečka. „Musíme zajistit, aby vnímala to, co jim říkáme.“

Bílému vichrovi polechtalo stéblo trávy ouško, až jím cukl. „Žádná kočka se nenarodí tak moudrá, aby se nemohla něco naučit od svých starších. Musíme je vést ve všem, v čem zvládneme.“

„To se lehce řekne, ale hůř udělá,“ zamumlala Žlutozubka.

Nad hlavami se jim objevil motýl a trhavě poletoval proti větru. Teče se zaleskly oči; najednou se postavila a spráskla nad sebou packy. Motýl vyletěl do vzduchu mimo její dosah.

„Do myšího bobku!“ Tečka spadla zpátky na všechny čtyři. Všimla si, že Modrá hvězda už odbíhá pryč. „Odcházíš?“

Modrá hvězda se ohlédla na Žlutozubku. „Když zůstanu, budeme se jen dál hádat.“

Žlutozubka trhla špičkou ocasu. „Takže si stále myslíš, že bychom to před nimi měli tajit?“

„Chápu tvé obavy, Žlutozubko,“ zamumlala Modrá hvězda. „Ale prozatím je tohle tajemství nejvíce v bezpečí u nás.“

Žlutozubka odvrátila pohled. „Nic než tvrdohlavost,“ zabručela si pod fousky.

„Modrá hvězda věří, že dělá správně,“ pověděl jí Bílý vichr. „Už jsi jí dřív věřila, pamatuješ?“ Kývl Žlutozubce a Tečce na rozloučenou a následoval Modrou hvězdu z paseky pryč.

„A co ty?“ Žlutozubka spočinula svými světlými očima na Tečce. „Souhlasíš se všemi těmi tajnostmi?“

„Pravda je mocná zbraň,“ odpověděla Tečka. „Musíme být v jejím používání opatrní.“

„To není odpověď!“ odsekla Žlutozubka.

Tečka očima prohledávala Žlutozubčin úzkostlivý pohled. „Proč se tolik strachuješ?“

Žlutozubce se zježily chlupy podél páteře. „Já nevím,“ připustila. „Jen mám takový pocit.“ Pohledem přejela ke stromům a prohledávala les. „Něco je špatně. Přichází temnota, kterou nezastaví ani Hvězdný klan. A až přijde, budeme v ochraně klanů bezmocní. Budeme bezmocní i v ochraně nás samotných.“

KAPITOLA 1

Cesmíntlapka se přikrčila a bříškem se přitiskla k balvanu. Stále byl nahřátý od slunce, které už zapadalo za vzdálené vrcholky. Z hor foukal studený vítr čechrající jí kožíšek. Z místa, na kterém stála, viděla, jak se před ní rozprostírají zelené travnaté svahy až k pásu lesa; někde za těmi stromy leželo jezero a domov.

I když byly stromy stále porostlé listím, zelená barva vybledla a ve vzduchu visel nový ztuchlý pach, který tam cestou do hor ještě nebyl. *Přichází období padajícího listí*, pomyslela si Cesmíntlapka.

Nemohla se dočkat, až bude doma. Měla pocit, jako by u kmenů strávila několik úplňků. Alespoň už se bezpečně dostali pryč z hor. Půda pod jejími packami už bude měkčí, lov snazší a území postupně známější – nebudou to už jen samé kameny, voda a zakrslé stromy.

Ohlédla se přes rameno. Ostrodráp a Veverka si tiše povídali s Hromem a Říčkou. Nakláněli se k nim i Zlatuška a Vranipírko. Loučili se?

Cesmíntlapka byla stále v šoku, že se Říčka s Hromem rozhodli v horách zůstat. Předchozí noc měli v jeskyni za vodopádem hostinu na rozloučenou. Hrom jim tam oznámil, že spolu s Říčkou doprovodí klanové kočky na úpatí hor, ale dál už s nimi nepůjdou. Sojkotlapka samozřejmě jen pokrčil rameny a přikývl, jako by celou dobu věděl, že už se s nimi dvojice do Hromového klanu nevrátí. Ale Cesmíntlapka si nedokázala moc dobře představit, proč by nějaká kočka chtěla zůstat v horách, když může žít u jezera. *Říčka cítí k horám asi to samé, co já ke svému domovu. A Hrom ji miluje natolik, že by s ní zůstal kdekoli.*

Najednou zachytila koutkem oka záblesk hnědého peří. Nad strmým svahem o kousek níž letěl orel. Před ním zděšeně pelášil zajíc a zadníma nohama při tom odkopával hlínu i trávu. Orel obratně složil křídla k tělu a zaútočil – překulil zajíce hlavou napřed a pak ho svými ostrými pařáty přišpendlil k zemi.

Cesmíntlapka záviděla orlovi jeho rychlost. Mocht takhle létat! Zavřela oči a představila si, jak letí po trávě a packami se sotva dotýká země, lehká jako pírko, rychlejší než ta nejhbitější kořist...

„Kéž bychom už zase vyrazili.“ Lvíčkotlapkovo netrpělivé mňouknutí ji vytrhlo z myšlenek. Její bratr vyskočil na balvan a postavil se vedle ní; pak se zadíval stejným směrem a sledoval, jak orel hoduje.

„Myslíš, že někdy budeme moct létat?“ zamumlala Cesmíntlapka.

Lvíčkotlapka se otočil a podíval se na ni, jako by se zbláznila.

„No,“ začala rychle vysvětlovat, „Sojkotlapka přece říkal, že budeme mít moc hvězd ve svých packách.“ Stále jí připadalo zvláštní říct to nahlas. „Nevíme, co přesně to může znamenat. Jen mě napadlo, jestli...“

„Létající kočky!“ odfrkl si Lvíčkotlapka. „K čemu by to bylo?“

Cesmíntlapce zrudly uši rozpaky. „Nemáš žádnou představivost,“ odsekla. „Máme mít větší moc, než kterákoli kočka kdy měla, a ty se chováš, jako by o nic nešlo! Proč bychom nemohli umět létat? Nebo vlastně dělat úplně cokoli, co bychom chtěli? A přestaň se mi smát!“

Lvíčkotlapka zamrkal a couvl o krok zpátky. „Nejež se hned. Znáš Sojkotlapku a ta jeho vidění. Zní to skvěle, ale musíme žít ve skutečném světě.“

„Co znamená skutečný svět, když teď máme moc hvězd ve svých packách? Budeme moct dělat cokoli! Představ si, jak moc budeme schopní pomoci našemu klanu!“

Lvíčkotlapka se zamračil. „V tom prococtví nestojí nic o pomáhání klanu; zmiňuje jen nás tři.“

Cesmíntlapka na něj vykulila oči. „Ale válečnický zákoník nám nařizuje, že musíme ze všeho nejdřív chránit svůj klan!“

Lvíčkotlapka se zahleděl na vzdálené hory. „A svazuje nás vůbec válečnický zákoník, když jsme ještě mocnější než samotný Hvězdný klan?“ přemýšlel nahlas.

„Jak můžeš něco takového říct?“ pokárala ho Cesmíntlapka, ale po zádech jí přeběhl mráz zlou předtuchou. Pokud by to prococtví znamenalo, že nemusejí žít podle válečnického zákoníku, jak by věděla, co je správné? Jak by věděla, co má dělat, kdyby si měla vybrat mezi vlastním bezpečím a záchranou klanu?

Ucítila, jak se jí Sojkotlapka otřel o kožíšek, když za nimi na balvan vyskočil. „Nemohli byste mluvit hlasitěji?“ zasyčel. „Myslím, že vás někteří ještě neslyšeli.“ Modré oči mu jiskřily vzteky. Ani slepota jim nezabránila dávat najevo pocity.

Cesmíntlapka se otočila, aby se podívala, jestli je někdo poslouchá, ale válečníci byli stále zabraní do svých vlastních konverzací. „Nikdo si nás nevšímá,“ ujistila ho.

„Ne každá kočka má tak dobrý sluch jako ty,“ dodal Lvíčkotlapka.

„Jen vás upozorňuju, abyste si dávali pozor,“ mňoukl Sojkotlapka. „Musíme to udržet v tajnosti.“

„My víme,“ ujistil ho Lvíčkotlapka.

„Nezdá se mi,“ opáčil Sojkotlapka. „Jak si myslíte, že by ostatní kočky reagovaly, kdyby zjistily, že jsme se narodili s větší mocí, než má Hvězdný klan?“

Lvíčkotlapka se ohlédl na Veverku a Ostrodrápa. „Nevěřili by tomu.“

„Sama tomu sotva dokážu uvěřit,“ připustila Cesmíntlapka.

„Ale věřili,“ mňoukl Sojkotlapka chladně. „A určitě by se jim to nelíbilo.“

„Proč ne?“ Cesmíntlapkou projel záchvěv znepokojení. Nepřemýšlela nad tím, jak by její druhové tu zprávu vzali. Určitě by byli rádi! Vždyť by zcela jistě věděli, že by svou moc použila jen tak, aby jim pomohla.

Lvíčkotlapka s ní zjevně souhlasil. „Nepřáli by nám snad, abychom byli těmi nejlepšími válečníky, jakými bychom mohli být?“

„V proctví nestojí, že budete nejlepšími válečníky!“ mňoukl Sojkotlapka a frustrovaně přešel drápy po povrchu balvanu. „Říká, že máme větší moc než Hvězdní. Nemyslíte si, že normální kočky by to mohlo trochu vyděsit?“

„Ale vždyť my bychom nic špatného neudělali,“ trvala na svém Cesmíntlapka. „Je to dar pro celý náš klan, nejen pro nás.“ Co si Sojkotlapka myslel, že se svou mocí udělají?

„Pst!“ sykl Sojkotlapka, aby Cesmíntlapku umlčel, když k nim přiběhla Veverka.

Zastavila se u okraje balvanu. „O čem se tu hašteříte?“

„Cesmíntlapka a Lvíčkotlapka se hádají, kdo z nich je lepší lovec,“ mňoukl Sojkotlapka pohotově.

Cesmíntlapka otevřela tlamičku, aby něco namítla, ale pak se zarazila. Nesnášela lhaní, ale nemohla prozradit jejich tajemství, ne na takovém místě.

„Neměli byste jen tak postávat a tlachat,“ pokárala je Veverka. „Ne, když vám Ostrodráp nařídil, abyste něco ulovili. Chce, aby Hrom s Říčkou mohli něco odnést kmeni.“

Byli tak zaneprázdnění dohadováním, že Ostrodrápův rozkaz ani neslyšeli.

„Neměli bychom vám to říkat dvakrát,“ zlobila se Veverka.

Cesmíntlapka svésila hlavu. „Omlouvám se.“

Veverka mávla ocasem ke shluku stromů na okraji svahu. „Zkuste to tam. A pospěšte si!“ Hájek vrhal na svah dlouhý stín. Slunce brzy zapadne.

Lvíčkotlapka si olízl tlamičku. „Určitě tam bude spoustu kořisti.“

„Dost pro všechny,“ souhlasila Veverka. Pak se otočila k Sojkotlapkovi. „Podíváš se Zlatušce na packy? Stoupla na ostrý kámen a má poškrábaný polštářek.“

Při sestupu z hor bylo cestou tolik ostrých kamínků, že z toho měli všichni poškrábané polštářky na packách; Cesmíntlapka měla za to, že Veverka se snaží Sojkotlapkovi jen najít něco, aby mohl být taky užitečný, když nemůže lovit. Napjala se, jelikož věděla, jak umí být Sojkotlapka citlivý. Ale její bratr jen přikývl a následo-

val Veverku zpátky za ostatními válečníky. Ani se nenaježil, když se k němu jeho matka sehnula a olízla mu chlupy za uchem.

To gesto Cesmíntlapku dojalo. Veverka je stále vnímala jako koťata. A bylo by to snazší, kdyby jimi stále byli; koťata si nemusejí dělat starosti s tím, že mají větší moc než jejich válečníčtí předci. *Ale věci se mění*, řekla si. Otočila se, náhle nesvá. Nastane snad někdy čas, kdy se bude Veverka bát svých vlastních koťat?

„Co ti tak pocuchalo kožíšek?“ zeptal se Lvíčkotlapka.

Cesmíntlapka si olízla zježenou srst na rameni. „To je fuk.“ Kývla ke svahu. „Pojďme lovit.“

Přešla k přední straně balvanu a svésila packy přes okraj. Bylo to příkré, ale nebylo to vysoko, a tráva dole jim dopřeje měkký dopad. Seskočila. Jakmile dopadla, přival chlupů a pacek jí vyrazil dech a povalil na zem. *Kdo mě to napadl?* Zalapala po dechu a vyškrábala se na packy. Byla připravená se bránit.

„Proč jsi mi tam vlezla?“

Vánkotlapka!

Černý větrný učedník se vedle ní otrásl. „Skoro jsem tu myš měl!“

„Pro...“ začala se omlouvat, ale pak se naježila. Proč se ten hloupý chlupáč nedíval, kam běží? „Myslela jsem, že máme lovit tamhle!“ Mávla ocasem k hájku.

„Sám se rozhoduju, kde budu lovit!“ odsekl Vánkotlapka. Pak vzhlédl k Lvíčkotlapkovi, který nakukoval přes okraj balvanu. „Alespoň jsem lovil a jen tak neposedával a nevybavoval se se svými druhy.“

„Protože tví druhové by nechtěli jen tak posedávat a bavit se s tebou, ani kdyby tu byli!“ opáčila Cesmíntlapka. Okamžitě ji to

ale zamrzelo. I když byl Vánkotlapka stejně nevrlý jako jeho otec a dvakrát tak arogantní, začala ho trochu litovat. Vranipírko se k synovi choval tak pohrdavě, že Vánkotlapka mezi svými vlastními druhy někdy vypadal jako samotář.

Lvíčkotlapka seskočil za svou sestrou. „Jsi v pořádku?“

„Jasně že je!“ odfrkl si Vánkotlapka. „Byla by na tom ještě líp, kdyby lovila, jak má, a nelezla mi do cesty. Čím dřív nějakou kořist chytíme, tím líp. Pak můžeme jít domů.“

Už od začátku bylo jasné, že Vánkotlapka se do hor vůbec vydat nechtěl. A Vranipírko taky nevypadal, že by ho s sebou bral rád. Zjevně nebyl hrdý na nic, co Vánkotlapka udělal – na rozdíl od Ostrodrápa, díky kterému se Cesmíntlapka cítila jako ta nejlepší válečnice v Hromovém klanu, když ji chválil. Při pohledu na nešťastného větrného učedníka jí srdce zalil soucit. „Zanedlouho už budeme zpátky u jezera,“ mňoukla něžně.

Vánkotlapka ji zpražil pohledem. „Proč vůbec musíme lovit pro kmen? Proč si nemůžou něco najít sami?“

Soucit se vypeřil. Cesmíntlapka přemýšlela, jestli má Vánkotlapkovi připomenout, že kmenové kočky jsou po nedávné bitvě vyčerpané a že kořisti v horách moc není, zvláště když na jejich území vnikly cizí kočky, které je donutily loviště ohraničit. Ale pokud si to neuvědomoval, nehodlala mrhat dechem. Ať si na to přijde sám. Chtěla už být doma, v teplém pelíšku, s plným bříškem a se svými druhy poklidně spícími okolo. Ohlédla se na bratra. *Vysvětli to Vánkotlapkovi on?*

Ale Lvíčkotlapka jen obrátil oči v sloup. „Běž si chytit králíka,“ mňoukl na větrného učedníka, odfrkl si a pak odkráčel po trávě pryč.

Vánkotlapka se ušklíbl. „Hromové kočky si myslí, jak nejsou výjimečné,“ utrousil uštěpačně a zamířil po svahu níž.

Cesmíntlapka se rozběhla za bratrem. Něco si pod čumáčkem mumlal, když ho dohnala.

„Kéž bych měl moc jednou provždy toho chlupáče umlčet.“

Dělal si legraci? Cesmíntlapka úkosem pohlédla, jestli se Lvíčkotlapkovi třpytí oči pobavením jako obvykle, ale měl je jen zlostně přivřeně. Skočila před bratra a zatarasila mu cestu. „To nemyslíš vážně, že ne?“

Lvíčkotlapka mávl ocasem. „Ale ne,“ zabručel. „Jsem jenom unavený.“

„Myslíš, že tohle ta ‚moc hvězd‘ znamená?“ naléhala Cesmíntlapka. „Že můžeme kterékoli kočce udělat, co chceme?“

Lvíčkotlapka pokrčil rameny, ale nepodíval se na ni. „Asi,“ odpovéděl. „Moc jsem nad tím nepřemýšlel.“

„Určitě jsi musel!“

Lvíčkotlapka ji obešel a chvíli běžel dál, než znovu promluvil: „Doufám, že díky tomu budu silnější než kterákoli jiná kočka, abych mohl v bitvách vždycky vyhrávat.“ Odmlčel se. „Co ty?“

„Já doufám, že se díky tomu dozvím věci, které ostatní kočky nevědí.“

„Co třeba?“ Oči mu darebácky zajiskřily. „Jak mluvit s dvounožci?“

„Nebud' hloupý!“ Cesmíntlapku svrběly drápky nedočkavostí. „Myslím tím moc porozumět...“ snažila se najít ta správná slova, „...všemu,“ mňoukla nakonec.

Lvíčkotlapka ji něžně dloubl do ramene. „To je vše?“

Cesmíntlapka ho odstrčila. „Víš, jak to myslím.“

Už skoro dorazili ke stromům, než Lvíčkotlapka znovu promluvil. „Možná každý z nás pocítí tu moc jinak,“ nadhodil. „Sojkotlapka už teď dokáže říct, co si ostatní kočky myslí, že jo?“ Zachytil Cesmíntlapčin pohled. „Dělá ti to taky, ne?“

Cesmíntlapka přikývla.

„Jezerní lístka to neumí,“ pokračoval Lvíčkotlapka. „Ani žádný jiný léčitel. Sojkotlapka už teď dokáže předvídat problémy i v ostatních klanech. To bude určitě jeho schopnost – vidět věci, které ostatní kočky nevidí.“

„Je z nás všech nejméně slepý,“ zamumlala Cesmíntlapka a kožíšek ji rozbrněl stejně, jako když se jí Sojkotlapka hrabal v mysli.

Okraj lesíku byl hustě listnatý, a tak se zastavila a nechala Lvíčkotlapku, aby se ujal vedení. „Na začátku naší výpravy jsme se zastavili na hřebenu, odkud jsme shlíželi na jezero, pamatuješ? Pak jste šli lovit kořist a odpočinout si, ale já jsem neměl hlad.“ Zamrkal. „Když jsem shlížel na všechna území, začal jsem se cítit... tak zvláště.“

Cesmíntlapka se k němu naklonila. „Zvláště? Jak?“

„Měl jsem pocit, jako bych zvládl cokoli!“ Lvíčkotlapkovi se zaleskly oči. „Doběhnout k tomu nejvzdálenějšímu obzoru, aniž bych se unavil, bojovat s jakýmikoli nepřáteli a vyhrát, postavit se každé bitvě beze strachu.“

Cesmíntlapka přešlápla a uvědomila si, že od něj couvá. Něco na jeho chování jí bylo najednou nepříjemné; to, jak napjal ramena, aby vypadal silnější než předtím, ten zasněný pohled v jeho očích, jako by viděl až kamsi za ni, za les, na nějaké vzdálené místo, kde dokázal porazit každého nepřítele jednou packou. Vzpomněla si, jak bojoval pro kmen, jak se vypořádal z bitvy celý od krve, ale

žádná nepatřila jemu, a jak byl stále připravený bojovat, i když už nezbýval žádný protivník.

Z toho ohně v jeho očích přejel Cesmíntlapce mráz po zádech.
Jak se mohla bát vlastního bratra?

KAPITOLA 2

Sojkotlapka přiložil čumáček na Zlatuščinu packu. Polštářek měla na dotek teplý a tlustý. „Máš to nateklé,“ oznámil. „Kůže je poškrábaná, ale nekrvácí. To už však víš.“ V dáli slyšel tiché mňoukání svých sourozenců, kteří zrovna odbíhali ulovit kořist. Probírali ještě to proroctví?

Zlatuška odtáhla packu od jeho čumáčku. „Věděla jsem, že necítím krev, ale nebyla jsem si jistá, jestli se mi tam nedostal nějaký kamínek.“ Pak si packu olízla a pokračovala: „V horách mi polštářky hodně ztvrdly, už nerozeznám ani mozoly od odřenin.“

„Žádné kamínky tam nemáš,“ ujistil ji Sojkotlapka. Kývl na místo poblíž, kde přes kameny zurčela voda. „Tamten potůček nebude moc hluboký. Běž si do něj stoupnout. Voda by měla otok zmírnit.“

Šel za ní a uslyšel šplouchnutí, jakmile její packy dopadly do vody.

„Je to studené!“ vydechla.

„To je dobře,“ mňoukl. „Zbaví tě to toho otoku rychleji.“ Nastražil uši. Hlasy jeho sourozenců už zmizely v dáli. Konečně se s nimi podělil o tajemství, které si tak dlouho nechával jen pro sebe. Když jim to říkal, měl pocit, jako by našlapoval po cizím území, každé slovo bylo položením packy na neznámý terén. Lvíčkotlapka to přijal, jako by se tím vysvětlilo něco, co ho už dlouho mátl. Cesmíntlapčina reakce ho zneklidňovala více. Zdálo se, že ji zajímá jen to, jak by mohli svou moc využít k pomoci Hromovému klanu, a pořád si dělala starosti s válečnickým zákoníkem. Nechápala snad, že to proroctví znamená mnohem víc? Obdrželi moc, která daleko přesahuje hranice položené obyčejnými kočkami.

Tok myšlenek mu přerušilo Zlatuščino mňouknutí: „Tahle voda je vážně hodně studená.“

„Je to horský tok.“

„Já vím,“ mňoukla naléhavě. „Packy mi úplně otupěly!“

„Tak vylez.“

Zlatuška si úlevně vydechla, když vylezla z vody za ním, a začala si vytřásat vodu z pacek. Ledové kapičky dopadly Sojkotlapkovi na kožíšek.

Otřásl se a kousek se posunul; horský vítr a studená voda nebyly dobrou kombinací. „Pořád tě packa bolí?“

„Už ji vůbec necítím,“ odpověděla Zlatuška. Na chvíli se odmlčela. „Vlastně necítím žádnou packu.“

Přiběhla k nim Veverka. „Je to lepší?“

„Asi ano,“ mňoukla Zlatuška.

Sojkotlapka ucítil, jak mu matka olízla ouško. „Jsi v pořádku, maličký?“ zeptala se něžně.

Ucukl a zamračil se. „Proč bych neměl být?“

„Je v pořádku být unavený.“ Veverka se posadila. „Byla to těžká výprava.“

„Jsem v pohodě,“ odsekl Sojkotlapka. Jeho matka neklidně přejížděla ocáskem přes štěrk. Čekal, že utrousí nějakou poznámku o tom, že ta cesta musela být pro něj ještě těžší, když je slepý, a pak dodá hloupou pochvalu, jak dobře si na neznámém území poradil.

„Všichni tři jste od té bitvy velmi potichu,“ mňoukla.

Bojí se o nás všechny! Sojkotlapkova zlost roztála. Kéž by ji mohl uklidnit, ale nemohl jí prozradit to obrovské tajemství, které jim zaměstnávalo myšlenky. „Asi už jen chceme být doma,“ nadhodil.

„To my všichni.“ Veverka položila bradu na jeho hlavu a Sojkotlapka se k ní přitiskl; náhle se opět cítil jako kotě a byl vděčný za teplo sálající z jejího kožíšku.

„Jsou zpátky!“

Veverka se při Zlatuščině zvolání odtáhla.

Sojkotlapka zvedl čumáček a ucítil Cesmíntlapku a Lvíčkotlapku. Slyšel, jak po kamenech zaškrábaly drápy, když dorazil i Vánkotlapka. Lovci se vrátili.

„Pojďme se podívat, co chytili.“ Zlatuška už se rozeběhla za učedníky.

Sojkotlapka ale věděl, co ulovili. V bříšku mu kručelo, zatímco za ní upaloval, a čumáček mu zaplnily lahodné pachy veverky, králíka a holuba. Kéž by to tak nemuseli odevzdávat kmeni.

Vranipírko a Ostrodráp už se shromáždili u provizorní hromady s úlovky. Hrom a Říčka se drželi stranou, jako by byli z toho daru v rozpácích.

